

Som i himlen

Svensk feel good-film med en enkelt plet

Af Jes Nysten

En rørende og varm skildring af en gruppe meget forskellige menneskers forvandling, da de hver især finder deres særlige individuelle tone og på den måde bliver i stand til at istemme en fælles hymne til livet.

Der er øjensynlig ved at udvikle sig en særlig filmgenre i disse år, som man kunne kalde "kor-film". I en tid, hvor fællesskaber er i opløsning, og det stærkt individuelle projekt har vist sig måske at være en blindgyde, er sangkoret i disse film blevet et symbol på et fællesskab, hvor den enkelte "finder sig selv" ved at finde sin bestemte plads i koret. Jeg tænker bl.a. på den danske "O happy day" og den franske skolefilm "Koret". Sådan er det også i denne svenske film, som er blevet en kæmpesucces i hjemlandet.

Den verdensberømte dirigent Daniel Dareus må efter et kollaps opgive sin strålende karriere. Han har simpelthen slidt sit hjerte op i sit årelange forsøg på at begejstre mennesker for musikkens vidunderlige verden. Nedbrudt og syg vender han tilbage til sin fødeby et sted i Norrland - en by, der ellers ikke bringer gode minder frem i ham. Han køber den nedlagde gamle skole og håber på, at han kan leve stille og upåagtet, men rygtet om berømtheden har allerede ramt den lille by, og efter mange overtalelsesforsøg får man ham endelig til at sige ja til at lede det temmelig brogede kirkekor. Dette møde åbner imidlertid op for helt nye muligheder – både for de enkelte kormedlemmer og for den desillusionerede dirigent.

Jeg røber ikke for meget ved at sige, at filmen kulminerer i en altomfavnende korsang, der vel er det nærmeste, vi kan komme på den store kosmiske sang! Men først skal vi igennem de klassiske konflikter, prøvelser og typer i det lille samfund: hende med den smukke stemme, der må kæmpe med en voldelig mand; den forkrampede pebermø, der bekæmper byens meget tiltrækkende ungdom; den store tyksak, der latterliggøres af den driftige købmand; præstefruen med et livsmod, som kommer i konflikt med mandens meget tilknappe livsforståelse.

Filmene er bygget fuldstændig klassisk op over den traditionelle folkekomedie-skabelon. Vi ved, hvad der vil ske i disse film; vi kan forudse konflikterne, men vi kan heldigvis også glæde os over, at det hele til sidst bliver til bedste for os alle sammen. Naturligvis står disse film i fare for at ende i rene klicheer, men denne film redder sig igennem på en smittende fortælleglæde, en meget renfærdig sentimentalitet og fine skuespilpræstationer, som er i stand til at nuancere disse ellers noget éndimensionelle figurer. Det er noget af det, der er så imponerende ved svenske film: De tør være rørende og sentimentale i en grad, som vi danske kan føle pinligt, men som kan være meget befriende, og så har de så utroligt mange fremragende skuespillere, at selv perifere roller lyser op.

Man kan som tilskuer dog ikke lade være med – midt i den almindelige "feel-good" stemning - at blive lidt forstemt på grund af den måde, præst og kirke bliver tegnet på i filmen. Her er vi for alvor

faldet ned i den mest forsumpede kliché. Præsten står for alt det forkrampede, alt det kontrollerede, alt det småtskårne, den pæne facade, der dækker over den indre "syndighed", alt det "kirkelige". Filmen kunne sagtens have båret sit budskab igennem uden denne påklistede "modstander".

Så som i himmelen - Sverige 2004 - Instr.: Kay Pollak - Manus: Kay Pollak, Anders Nyberg, Ola Olsson - Medv.: Michael Nyqvist (Daniel Daréus), Frida Hallgren (Lena), Helen Sjöholm (Gabriella), Axelle Axell (Florence), Verena Buratti (Loredana), Ingela Olsson (Inger), Niklas Falk (Stig), Lennart Jähkel (Arne), Barbro Kollberg (Olga) - 132 min. - Dansk biografpremiere d. 10/6, 2005 - På DVD i DK d. 21/12, 2005 - Pressebilleder/Udlejning: SF Film - Tilladt for børn over 11 år

<http://www.cinemazone.dk/review.asp?id=5343&area=2>

<http://philm.dk/default.asp?CallParam=visfilm&IdParam=2326>

<http://www.epd-film.de/filmkritiken/wie-im-himmel>

